

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Negra nostàlgia

L A TRAMA: Els dos inspectors de policia de Los Angeles, Lee Blanchard i Bucky Bleicher, ex-boxadors rivals, han d'enxampar un perillós criminal però el brutal assassinat de Betty Short, aspirant a actriu anomenada La Dàlia Negra, els fa abandonar el cas, però les situacions personals els compliquen la vida.

La pel·lícula: El cinema negre, pota negra, fa temps que cria malves. Hollywood prefereix el *psycho-thriller* d'acció hipertrepidant i de fatxendes de gallet fàcil amb el revòlver. En l'estela de *L.A. Confidential* (segons novel·la de James Ellroy, autor també d'aquesta dàlia), el barroc deixeble d'Hitchcock, el ianqui Brian de Palma (Newark, 1940) ressuscita aquell gènere que va dominar la dècada prodigiosa dels 40, quan Humphrey Bogart i Lauren Bacall, John Garfield i Lana Turner, tastaven l'amor que podia ser una maledicció, amb la fascinació per la *femme fatale*, bitllet segur a la bogeria i la perdició. Doncs bé, el nostàlgic De Palma s'atreveix a recuperar essències. Però l'operació rescat se salda de manera desigual. Dit senzill: el guió és dens i embarbussat (el públic caça mosques durant la pel·lícula); la posada en escena i els mo-

La dalia negra
 Director: Brian de Palma.
 Intèrprets: Josh Hartnett, Aaron Eckhart, Scarlett Johansson, Hilary Swank, Mia Kirshner. EUA, 2006.
 121 minuts. Lauren.

viments de càmera remetent al bo i al pitjor del director de *Los intocables*; fotografia i muntatge són, amb distància, el millor del film; però en el repartiment és on el producte pateix d'insuficiència coronària: la pobra Scarlett Johansson és una Lana Turner o Veronica Lake destenyida malgrat el ros platí, l'anorèxica Hilary Swank mai no arribarà a la sola de les sabates taló d'agulla de la Rita Hayworth, i quant els mascles, Josh Hartnett està convincent... quan plora.

I Aaron Eckhart és més tou que la mantega. *La Dàlia Negra* per tant està més marcida que fresca, i s'allarga innecessàriament. Un homenatge *light* tot i les escenes de sexe tirant a explícit. No obstant, els col·legues de la crítica (amb divisió d'opinions com el PSOE i el PP) donen per molt bones les escenes del descobriment del cos de la Betty amb una panoràmica aèria, i la baralla en penombra a les escales. Que quedi dit.

La frase: "Els rics viuen diferent i moren diferent", constata l'inspector Hartnett. Faltaria més. Per això es fan rics. Un dels objectius del cinema negre era posar-ho en evidència, descobrint la misèria humana que els diners no poden comprar ni tapar.

La recomanació: Els aficionats als falcons maltesos, somnis eterns i tenir o no tenir poden olorar aquesta dàlia negra per comprovar que la nostàlgia no és el que era.